

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Веселуха Володимир Олександрович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність Конституції України положень:

– першого речення частини першої статті 2 Закону України „Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи“ від 8 липня 2011 року № 3668–VI (далі – Закон № 3668), за змістом якого *максимальний розмір пенсії або щомісячного довічного грошового утримання (з урахуванням надбавок, підвищень, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги, пенсії за особливі заслуги перед Україною, індексації та інших доплат до пенсії, встановлених законодавством, крім доплати до надбавок окремим категоріям осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною), призначених (перерахованих) відповідно до закону України „Про прокуратуру“, не може перевищувати десяти прожиткових мінімумів, установлених для осіб, які втратили працездатність* – в частині поширення його дії на перерахунок пенсій, призначених на підставі Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII (далі – Закон № 1789) до набрання чинності Законом № 3668;

– абзацу другого пункту 2 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 3668, яким передбачено, що пенсіонерам, яким пенсія (щомісячне довічне грошове утримання) призначена до набрання чинності цим Законом і в яких розмір пенсії (щомісячного довічного грошового утримання) перевищує максимальний розмір пенсії (щомісячного довічного грошового утримання), встановлений цим Законом, виплата пенсії здійснюється без індексації, без застосування положень частин другої та третьої статті 42 Закону України „Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування“ та проведення інших перерахунків, передбачених законодавством, до того часу, коли розмір пенсії (щомісячного довічного грошового утримання) відповідатиме максимальному розміру пенсії (щомісячного довічного грошового утримання), встановленому цим Законом;

– частини другої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII (далі – Закон № 1697), відповідно до якої пенсія прокурорам *призначається в розмірі 60 відсотків від суми їхньої місячної (чинної) заробітної плати, до якої включаються всі види оплати праці, з якої було сплачено єдиний внесок на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, а до 1 січня 2011 року – страхові внески на загальнообов'язкове державне пенсійне страхування, одержуваної перед місяцем звернення за призначенням пенсії* – в частині поширення її дії на перерахунок пенсій, призначених відповідно до статті 50¹ Закону № 1789 у редакції Закону України „Про внесення змін до Закону України „Про прокуратуру“ від 12 липня 2001 року № 2663–III;

– першого речення абзацу шостого частини п'ятнадцятої статті 86 Закону № 1697, згідно з яким *максимальний розмір пенсії (з урахуванням надбавок, підвищень, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги, пенсії за особливі заслуги перед Україною, індексації та інших доплат до пенсії,*

встановлених законодавством, крім доплати до надбавок окремим категоріям осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною) не може перевищувати

десяти прожиткових мінімумів, встановлених для осіб, які втратили працездатність – в частині поширення його дії на перерахунок пенсій, призначених відповідно до Закону № 1789.

На думку суб'єкта права на конституційну скаргу, оспорювані положення Закону № 3668, Закону № 1697 суперечать Конституції України, а саме: частині першій статті 8, порушуючи принцип верховенства права; частинам першій, третій, п'ятій статті 17 щодо забезпечення соціального захисту окремих категорій громадян, у тому числі й працівників правоохоронних органів, які здійснюють захист суверенітету і територіальної цілісності України; частинам другій, третій статті 22, оскільки з прийняттям оспорюваних положень, на його думку, відбулося обмеження існуючих прав, звуження їх змісту та обсягу, а також звуження обсягу незалежності прокурора в контексті частини першої статті 126 Основного Закону України; частинам першій, другій статті 24 щодо рівності конституційних прав і свобод та заборони привілеїв чи обмежень; частинам першій, четвертій, п'ятій статті 41 щодо порушення права власності шляхом обмеження виплат належних пенсійних сум; частині першій статті 46 щодо порушення права на соціальний захист; частині першій статті 58, оскільки до правовідносин, які виникли до набрання чинності оспорюваними положеннями, застосовано закон, який вступив у дію після їх виникнення та, окрім того, який погіршує його становище; частині першій статті 64, оскільки обмеження прав відбулося за відсутності обставин, з настанням яких воно могло б бути застосовано.